

Viivi Paavonperä

Silmäni aukenevat. Katson ympärilleni, en tunnista paikkaa. Huomaan makaavani sängyssä, en omassani. En todellakaan ole kotona. Huomaan päälläni valkoisen ohuen peiton, oikeastaan lakanan. Katson vielä tarkemmin ympärilleni. En vieläkään tunnista paikkaa. Huone on suoraan sanottuna valtava, ja aivan tyhjä. Silmäni avautuvat entistä enemmän, en enää siristele. Näen nyt huoneen kokonaan. Näen oven, huoneen oven. Kuulen ääntä, joku kävelee oven ulkopuolella. Kävely loppui, hän taisi pysähtyä. Joku toinen kävelee hänen luokseen. Kuulen puhetta. En saa siitä selvää. Puhe loppuu ja he lähtevät pois. Ei, ei he saa lähteä pois! En halua jäädä tänne yksin. Haluan tietää missä olen. Päätän nousta sängystä ylös ja lähteä heidän perään, mutta kun olen noussut istumaan, säikähdän, saan paniikin. Toinen jaloistani on lähes kokonaan vihreä.. Alan huutamaan paniikissa.

Huudan edelleen, mutta kuulen kun ihmisiä tulee huoneeseeni. He koittavat rauhoittaa minua, mutta en lakkaa huutamasta ja itkemästä. Olen ihan paniikissa. Mitä on tapahtunut? He koittavat edelleenkin rauhoittaa minua. Ääneni loppuu kesken, enkä voi enää huutaa. Ihmiset, kaikki ihmiset lähtevät pois huoneesta. Juuri kun olin rauhoittunut he lähtevät. Olisin voinut kysyä heiltä, mutta ei, he vain lähtevät. Tunnen kun kyyneleitä valuu pitkin poskiani. En tiedä olenko surullinen, vai vaan järkyttynyt ja peloissani.

Kuulen oven aukenevan, joku tulee sisään. Sisälle astuu nuori nainen jolla on tummat lyhyet hiukset ja pitkä valkoinen kaapu. Tuntuu kuin olisin onnellisempi kuin koskaan. Vihdoin saan puhua jonkun kanssa.

"Hei Linnea!" hän sanoo rauhallisella äänellä hymyillen. "Miten voit?" En kuitenkaan vastaa, vaikka haluaisin, tai en haluaisi, en halua puhua. Hänkään ei enää kysy mitään enempää, vaan ojentaa minulle vesi lasin. Otan vesilasin vastaan, ja juon vettä pikku hiljaa. Hän istuu vierelleni tuolille ja on hiljaa. Minäkään en sano mitään. Olen juonut veden, ja olen valmis puhumaan. Avaan suuni, mutta suljen sen äkkiä, en pysty kysymään niin suuria kysymyksiä vielä. En ole vielä valmis.

"Tulen kohta takaisin" hän sanoo ja hymyilee.

"Ei, älä mene!" sanon. Hän

hymyilee ja jatkaa matkaa. Miksei hän jäänyt?

Niin kuin hän sanoi 'Tulen kohta takaisin' niin hän tulee aika pian takaisin. Hän työntää mukanaan kärryä. Kärryä täynnä ruokaa. Tajuan että minulla olikin jo nälkä. En ollut vain tajunnut sitä aikaisemmin, mutta nyt jopa kuulen kun mahani kurnii. Hän vetää sänkyäni reunasta pöydän jalkojeni ylle ja laittaa ruokatarjottimen siihen. Alan heti syömään. Tarjottimella on kaikkea mahdollista ruokaa. En tiedä olenko eläessäni nähnyt niin paljon ruokaa. Tarjottimella on myös juomia. Mehuja. Maistan oranssia mehua. Mangoananas mehua selvästi. Haukkaan palan muffinssista, mustikkamuffinssista.

"Mennäänkö ulos" hän kysyy. Nyökkään ja hän hakee minulle pyörätuolin. Oletan, etten pysty kävelemään. Pian hän kertoo sen minulle. Mutta miksi? Mitä on tapahtunut?

Ulkona ihailen maksemia, mutta huomaan etten ole edes lähellä kotiani. Kaikki on erillaista. Takana nökyvät kyllä ne samat vuoret, mutta ne peittää korkeat pilvenpiirtäjät, joita ei ole ollut, eikä ole koskaan pitämyt tullakkaan.

"Mitä on tapahtunut" kysyn.

"Miten niin mitä on tapahtunut? Täällä on aina ollut tällaista" hän vastaa. Juu, ei todellakaan ole

ollut, ajattelen. Hän katsoo puhelintansa ja kertoo minulle, että meidän pitää mennä sisälle, lääkäreillä on jotain asiaa. Lääkäreillä? Enhän minä ole sairas!!! Vai olenko?

Menemme sisälle ja hän vie minut pyörätuolini kanssa kohti huonetta missä lääkärit ovat.

”Saanko käydä ensin vessassa” kysyn.

”Tottakai” hän sanoo ja avaa oven minulle.

”Pärjään itse” sanon. Rullasn itseni vessaan, suljen oven ja lukitsen sen. Näen peilin. En uskalla mennä sen eteen ja katsoa itseäni. Menen kuitenkin peilin eteen. En tunnista itseäni. Minulla on samat silmät ja sama suu. Sama nenä ja samat kasvot. Näytän kuitenkin erillaiselta. Vanhemmalta, se se on. Mutta kaikista suurin ero on se, että olen... En voi ajatella sitä tässä järkytyksessä, mutta olen. ...Kalju.

Tulen ulos vessasta ja jatkamme matkaa kohti lääkäreiden huonetta. Lääkäreiden huoneessa menen pyörätuolini kanssa ison pöydän päähän. He kertovat minulle että minun on lähdettävä kotiin, mutta saan kotisairaanhoidajan luokseni. Ihmisiä on muka ympäri maailmas jonottamassa niin paljon, etten mahdu sisälle. On muka liikkellä joku tosi paha sairaus. Päädän myöntyä siihen, että joudun jo nyt lähtemään kotiin, mutta ennen sitä haluan tietää yhteen kysymykseen vastauksen.

”Mitä minulle on tapahtunut?” kysyn. Lääkärit tuijottavat toisiaan, mutta eivät sano mitään. Yksi lääkäreistä vie minut pois huoneesta. Hän vie minut autoon, joka vie minut kotiin, tai no oikeestaan uusi kotini. Se on aika hieno, mutta mikään ei tunnu piristävän minua tällä hetkellä.

Nyt 5 vuotta myöhemmin, asun vielä samassa talossa, enkä tee oikein mitään. hoitajani on vaihtunut monta kertaa, ka nyt minulla on joku outo ja erittäin ilkeä. Olen vielä pyörätuolissa, mutta olen salaa opetellut kävelemään, ja se on onnistunut ihan hyvin. Osaan kävellä jo ihan hyvin, en vielä kunnolla. Adia joka ärsyttää minua kaikista eniten, ei ole se etten osaa kävellä kunnolla, tai räättä minulla on huono hoitaja, vaan se etten ole vielä kukaan saanut tietää mitä minulle on tapahtunut. Se vaivaa minua joka päivä, joka tunti. Mietin aina vaihtoehtoja, mitä minulle olisi voinut käydä, mutta en saa päähän mitään järkevää.

Puhelimeni piippaa. Sain viesti sakraalasta, lääkäriltäni. Siinä lukee: ”Voimme nyt kertoa mitä sinulle on tapahtunut, jos tulet nyt saman tien tänne. Hoitajani on juutari nyt kaupassa, joten voin lähteä salaa itse kohti sairaalaa. Otan auton avaimet pöydältä ja lähden ajamaan autolla kohti sairaalaa.

Kun olen ajanut noin 5 minuuttia, näen tien reunassa 3 epäilyttävän näköistä miestä. He pysäyttävät auton, ja ottavat minut ulos autosta. He laittavat säkin päälleni ja heittävät minut johonkin takaluukkuun. Minua pelottaa

He ottavat säkin pois päästäni isossa mustassa salissa. Näen miehet nyt kunnolla, ja tuntuu kuin pääni täytyisi sairaan nopeeta vauhtia kaikista muistoista. Nyt muistan kaiken, ihan kaiken. Miesten välistä astuu vielä yksi mies, joka näyttää tutulta. Katson ylös hänen kasvojaan. Sinä?